

A PILLANGÓK KIRÁLYA

Mikor én iskolás gyerek voltam, de sok szép lepkét fogtam!

Egyszer valami erdőkerülő vetődött a házunkhoz. Eldicsekedtem neki egy gyönyörű pillangóval.

- Nem sokat ér ez, öcsém, míg meg nem szerzed hozzá a pillangókirályt is.

Majd kőbálvánnyá meredtem, úgy elszomorodtam.

- Milyen az a pillangókirály? Sose hallottam én ilyenről, könyvekben sincs lerajzolva.

- Hja, öcsém, nem is ösmerik ám azt a könyvcsináló urak. Én magam is csak egyszer láttam életemben, pedig én az erdőben öregedtem meg. Kék selyemszárnya van a pillangónak, piros bársonycsipkével. Nagy pörge bajusza, karbunkulus korona a fején. Arról ösmerszik meg leghamarabb, mert az úgy ragyog, mint a szivárvány.

Ettől a perctől fogva nem volt nekem nyugalom se éjjel, se nappal. Éjjel mindig a pillangókirályról álmodtam, nappal mindig azt kerestem. Összebolyongtuk a húgocskámmal az egész környéket. Megbújtunk minden bokrot, megkutattunk minden faodút. Hasztalan, hiába. Nem is láttam a pillangók királyát.

Egyszer a húgom megbetegedett. Jöttek-mentek az orvosok, apám-anyám egyre sírt. Én meg akkor is csak arra gondoltam, hogy most már egymagamnak kell a pillangók királyát keresni.

Utoljára már azt gondoltam, hogy elámított az erdőkerülő. Nincs olyan pillangókirály a világon. Ha volna, annyi sok hét óta már meg kellett volna találnom. Nagy-nagy fájdalom fogta el a szívemet, sírva borultam le egy vén tölgyfa mohos tövébe, s utoljára elnyomott az álom.

Nem tudom, meddig aludtam, de mikor kinyitottam a szememet, azt hittem, még csak most kezdek álmodni. Egy hajításra tőlem, vadliliom kelyhében ott ült a pillangókirály. Piros bársonycsipkével szegett kék selyemszárnya kiterjesztve, nagy, pörge bajusza tele virágmézzel. Karbunkulus koronája égett, mint a tűz, ragyogott, mint a szivárvány. Valami tíz pille, mindenféle fajtájú, rajzott körülötte.

Nagyot dobbant a szívem. Szerettem volna elkiáltani magamat, de még a lélegzetemet is elfojtottam, s lábujjhegyen surrantam a liliombokor mögé. Reszketve kinyújtottam a kezemet. Hogy visszahúztam, már benne volt a pillangókirály. Alig fért benne, nagy vergődéssel igyekezett kiszabadulni. Társai szomorú bugással repültek szét.

Repülvést mentem haza. Repített az öröm, aminél nagyobb azóta sem éreztem. A tornácon apám, anyám zokogott egymásra borulva. Úgy megijedtem, hogy nem mertem eléjük kerülni. Lassan sompolyogtam be a konyhára. A dada a küszöbön sírdogált.

- Rossz fiú, ilyenkor kell hazajönni?! Margitka haldoklik.

Hallottam is, nem is, amit mond, rohantam be a szobába nagy ujjongva:

- Megvan, megvan!

A húgom hörögve hánykolódott kis fehér ágyán. Arca olyan volt, mint a láng, pedig a nyitott ablakon tódult befelé a hűvös esti levegő. Felém fordította bágyadt szemét.

- Mi van meg?

- A pillangókirály.

Hirtelen fölillant a tekintete.

- Mutasd meg, bácsikám! Add nekem, bácsikám!

A világ egyet fordult velem. Istenkém, ha odaadom neki a pillangót, forró kezével mind leveri a tündöklő porát. Behasítja a szárnyát. Tán még a koronáját is letöri. De mikor olyan szívrehatóan könyörög.

- Hát nem szereted Margitkát? Nem adod ide?

Nagyot sóhajtottam, és lesóványodott kis kezébe tettem a lepkét.

- Nagyon vigyázz rá, az Isten áldjon meg. Most már add vissza, ha megnézted.

Nézte, nézte a gyönyörű teremtet, szelíden megsimogatta, aztán a tenyerébe fektette, és földobta a levegőbe.

- Eredj haza, szegény pillangókirály, a magad országába. Mért bántanának téged, mikor te se bántasz senkit.

Azzal befordult a fal felé. Én elsikoltottam magam, de már hiába. A pillangókirály nekivágott egyenesen az ablaknak, és úgy kilibbent rajta, hogy azt se láttam, merre száll.

Azt hittem, meghasad a szívem. Behúzódtam a sarokba haragos-dacosan, s ki nem mozdultam volna onnan a világért. Margitkát elővette a láz, sírt, kiabált, félrebeszélt, kis testét egyre jobban gyújtogatta a forróság. Apa, anya, orvos bácsi egyre rakosgatta rá a jeges borogatást, de nem használt semmi. Édesanyánk elájult, átvitték a másik szobába, átment vele apa is, az orvos is. Magam maradtam a beteggel.

Egyszerre valami zúgást hallok az ablak felől. Odatekintek, hát látom ám, hogy visszajött a pillangókirály. De nem egyedül, hanem egész országa népével. Nagy pávaszemek, rókapillék, gyászpillék, tarka szárnyú szenderek százával jöttek, tódultak be az ablakon. Legelől a koronás pillangókirály. Odaszálltak Margitka fölé, s harmatos szárnyukkal elkezdtek legyezni, hűsíteni. A pillangókirály a szeme fölé repült, s addig legyezgette, cirógatta, míg szép csendesen le nem csukódott. Akkor aztán zümmögtek, búgtak szelíden, lágyan, s egyenként kirepültek az ablakon. Utoljára maradt a pillangókirály.

Mire apa bejött, Margitka nyugodtan, csendesen aludt. Még mosolygott is álmában, valami nagyon szépet álmodhatott. Reggelre nem volt semmi baja se. Pár nap múlva már virágot is szedett anyukának.

Én sohase mondtam el senkinek, mit láttam azon az éjszakán, de azóta többet sohase fogtam pillangót. Még ma is, ha törött szárnyú lepkét látok az út porában, mindig fölemelem, és fölteszem valami faágra. Hátha meggyógyul, mint ahogy az én húgom meggyógyult.